

Unitat

Comissions Obreres de les Illes Balears

Exemplar gratuït

Palma · maig · 2007 · Núm 22

www.ib.ccoo.es

Sumari

Llei d'igualtat
pàg. 3

**Eleccions locals
i autonòmica**
pàg. 6 i 7

**Onze anys amb
la LPRL**
pàg. 9

Que se'n vagi
pàg. 13

**Polítiques
integradores, ja**
pàg. 13

**Escolarització
a Eivissa**
pàg. 13

1r
E

Manifestacions:

Palma, plaça d'Espanya, 11,30 h

Eivissa, c/ de Navarra, 11,30 h

Alaior, Càmping de Son Bou, 13,00 h

EDITORIAL

Uniat

Confederació Sindical de CCOO
de les Illes Balears
C/ de Francesc de Borja Moll, 3 · 07003
Palma
Tel. 971 72 60 60
Internet: <http://www.ib.ccoo.es>
Correu electrònic: premsa@ib.ccoo.es

Responsable de Comunicació:
Julia Sánchez

Col·laboradors:
Eva Cerdeiriña, Rosa R. Beltran, Toni Cirerol,
Rafael Borràs, Josep Benedicto, Joan Jiménez,
Baltasar Piñeiro, Pep Ginard i Raimon Bono

Realització:
Marco Spinazzola · ECOGRÀFIC

Edició i impressió:
Omni

Distribució:
Nouvent

Dipòsit legal:
PM 132-1986

Tirada:
20.000 exemplars

Les opinions i comentaris publicats en les pàgines
d'aquest diari són responsabilitat exclusiva dels
seus autors.

Condicions especials per als afiliats a *Ópticas Florida*

NOU SERVEI DE CCOO

Els afiliats i afiliades a CCOO-Illes Balears compten a partir d'ara amb nou servei per poder gaudir de forma gratuïta i sense cost de manteniment d'avantatges en els establiments d'*Ópticas Florida*.

Els afiliats i afiliades poden accedir als serveis gratuïts de control de la vista i de l'audició; manteniment d'ulleres i donar color als vidres; o neteja anual de lents de contacte, entre d'altres.

A més, cal remarcar que *Ópticas Florida* ofereix condicions especials per al Sindicat, amb descomptes i promocions prou interessants: 2 x 1 en ulleres graduades durant tot l'any (per la compra d'una muntura amb vidres graduats li regalen una altra amb vidres Tecnolent, també graduats, i poden ser ulleres de sol); descompte del 25% en totes les compres (no es pot acumular al 2 x 1); i fins i tot un 40% de descompte durant la setmana del seu aniversari. Així mateix, amb la visita a les botigues *Ópticas Florida*, rebrà un xec de benvinguda per valor de 21 euros, per fer-lo efectiu en la seva primera adquisició. Establiments d'*Ópticas Florida* a Andratx, Artà, Cala Millor, Campos, Coll d'en Rebassa, Felanitx, Inca, Lluçmajor, Manacor, Palma, Porreres, Port d'Alcúdia, Port de Pollença, Porto Cristo, s'Arenal, Son Ferriol, sa Pobra i Sineu.

1r de MAIG

Un any més ens preparam per commemorar el 1r de Maig. Sense negar els avanços obtinguts per la classe treballadora, continuem tenint raons per sortir novament al carrer a manifestar noves i velles reivindicacions.

Reivindicacions de solidaritat internacional; encara en el món es donen situacions de repressió sindical i és un deure dels qui hem patit dictadures mostrar la nostra solidaritat amb tots els treballadors del món que lluiten pels seus drets sindicals.

Raons per a, un vegada més, demanar el cessament de la violència i de les guerres que segueixen cobrant-se víctimes innocents, gairebé sempre de les classes més desfavorides. Raons per mostrar la nostra solidaritat amb aquells pobles que lluiten per la seva emancipació.

També tenim raons al nostre país per manifestar-nos i respondre als processos de deslocalització d'empreses, processos que impliquen milers de pèrdues d'ocupació, per exigir una ocupació estable, amb drets, més segura i el cessament del frau en la contractació.

Raons per exigir més mesures contra la sinistralitat laboral al nostre país, on continuem tenint uns índexs per sobre de la mitjana europea, en especial en la nostra comunitat autònoma, on els treballadors i treballadores tenim ràtios més negatives quant a qualitat d'ocupació,

més precarietat i unes prestacions socials inferiors, fruit d'una estacionalitat a què el Govern no hi posa remei.

Una comunitat on dia a dia veiem com el nostre patrimoni cultural es veu amenaçat per una erràtica política governamental i l'actiu econòmic de la qual pateix greus atemptats per l'aplicació d'una política depredadora insaciable, mereixedora de la resposta ciutadana, com ara la que es va produir el passat dia 17 de març quan varen sortir al carrer més de 60 mil persones.

Per totes aquestes raons aquest 1r de Maig és especial, a més que el celebrem amb una convocatòria electoral pròxima en què decidirem el futur dels nostres ajuntaments, consells i Govern autònom.

Per frenar les polítiques depredadores aplicades durant els últims quatre anys és necessari que la majoria social de les nostres illes voti opcions progressistes que canviïn el rumb insolidari i injust del govern del PP.

**CONTRA LA PRECARIETAT I LA
CORRUPCIÓ,
PER L'OCCUPACIÓ I LA JUSTÍCIA
SOCIAL,
PER LA IGUALTAT ENTRE
HOMES I DONES,**

VISCA el 1r de MAIG!

la teva confiança

la nostra força

els teus drets

CC.OO.

TU HI GUANYES

Ley de Igualdad

La desigualdad ya no podrá ignorarse en los Convenios Colectivos

CARMEN BRAVO SUESKUN
SECRETARIA CONFEDERAL
DE LA MUJER

Diversas realidades cotidianas que afectan a gran número de mujeres, como las graves manifestaciones de la violencia de género; la inadmisibles persistencia de la discriminación salarial; el mayor desempleo femenino; la segregación laboral; o los obstáculos para la conciliación de las responsabilidades en la vida personal, laboral y familiar, hacen que resulte imprescindible avanzar y desarrollar una acción normativa dirigida a combatir todas las manifestaciones aún subsistentes de discriminación, directa o indirecta, por razón de sexo, y a promover una igualdad real entre hombres y mujeres. Estos motivos son compartidos por CC.OO. y son los que han promovido y han hecho necesaria la Ley de Igualdad.

La Ley contempla muchas de las propuestas en materia de igualdad realizadas por Comisiones Obreras; ahora habrá que negociar medidas y planes para alcanzar la igualdad en el acceso, la formación y la promoción en el empleo y en las condiciones laborales de las trabajadoras, porque es sobre ellas sobre quienes recaen las desigualdades. La igualdad de mujeres y hombres en el mercado laboral redundará en mejores condiciones para toda la sociedad. El Título IV de la Ley trata de *El derecho al trabajo en igualdad de oportunidades*, y en su Capítulo I aborda la *Igualdad de trato y de oportunidades en el ámbito laboral*; en él, recoge la promoción de la igualdad en la negociación colectiva y dice que *de acuerdo con lo establecido legalmente, mediante la negociación colectiva se podrán establecer medidas de acción positiva para favorecer el acceso de las mujeres al empleo y la aplicación efectiva del principio de igualdad de trato y no discriminación en las condiciones de trabajo entre mujeres y hombres* (Artículo 43).

Por ello, y a partir de este momento, la negociación colectiva ya no podrá ignorar las diferentes condiciones laborales y de empleo entre unas y otros. El deber de negociar Planes de Igualdad es la más importante de las medidas de la Ley, porque la desigualdad en el empleo y en las condiciones laborales está en la base del resto de desigualdades sociales que se producen entre mujeres y hombres. El objetivo del *deber de negociar Planes de Igualdad* es

no dejar fuera del proceso de negociación la acción positiva para eliminar las dificultades y obstáculos que impiden la igualdad en las condiciones de trabajo y retributiva de las mujeres.

La Ley de Igualdad no deja al arbitrio de las partes la conceptualización ni el contenido de los *Planes de Igualdad de las empresas*, sino que los define señalando que *los Planes de Igualdad de las empresas son un conjunto ordenado de medidas, adoptadas después de realizar un diagnóstico de situación*, y además añade: *los Planes de Igualdad fijarán los concretos objetivos de igualdad a alcanzar, las estrategias y prácticas a adoptar para su consecución, así como el establecimiento de sistemas eficaces de seguimiento y evaluación de los objetivos fijados* (Artículo 46).

Hasta ahora la negociación colectiva venía recogiendo diferentes medidas en materia de igualdad que contemplaban, mayoritariamente, mejoras para la conciliación de la vida laboral y familiar. También los Acuerdos Interconfederales para la Negociación Colectiva (ANC) de los últimos años han hecho diferentes propuestas sobre igualdad entre hombres y mujeres para incorporar a los convenios colectivos y que han sido recogidas de manera desigual en los mismos. El ANC-2007 vuelve a insistir en la importancia de incorporar estas propuestas mediante la negociación en los convenios, señalando que son compatibles con las materias que la Ley de Igualdad indica. Asimismo, en este último

acuerdo se recoge que una vez aprobada la Ley, cosa que ya ha sucedido, la Comisión Paritaria se reunirá para tratar sobre la misma. Es evidente que la práctica de negociar y acordar medidas de igualdad de trato y de oportunidades entre mujeres y hombres está incorporada a nuestra práctica negociadora; sin embargo la Ley de Igualdad obliga a seguir con esta práctica cuando dice que *las empresas están obligadas a respetar la igualdad de trato y de oportunidades en el ámbito laboral y, con esta finalidad, deberán adoptar medidas dirigidas a evitar cualquier tipo de discriminación laboral entre mujeres y hombres, medidas que deberán negociar, y en su caso acordar, con los representantes legales de los trabajadores, y determina dónde, en el caso de las empresas de más de doscientos cincuenta trabajadores, las medidas de igualdad a que se refiere el apartado anterior deberán dirigirse a la elaboración y aplicación de un plan de igualdad; las empresas deberán elaborar y aplicar un plan de igualdad cuando así se establez-*

ca en el convenio colectivo que sea aplicable, en los términos previstos en el mismo; cuando la autoridad laboral hubiera acordado en un procedimiento sancionador la sustitución de las sanciones accesorias por la elaboración y aplicación de dicho plan, en los términos que se fijan en el indicado acuerdo y será voluntaria para las demás empresas, previa consulta a la representación legal de los trabajadores y trabajadoras (Artículo 45).

Por último la Ley indica cuáles pueden ser los contenidos que podrán contemplar los Planes para alcanzar los objetivos que nos hayamos marcado en materia de igualdad y señala entre otras materias las de *acceso al empleo, clasificación profesional, promoción y formación, retribuciones, ordenación del tiempo de trabajo para favorecer, en términos de igualdad entre mujeres y hombres, la conciliación laboral, personal y familiar, y prevención del acoso sexual y del acoso por razón de sexo* (Artículo 46).

La Ley de Igualdad hace, igual-

mente, un merecido reconocimiento del derecho a la maternidad, sin penalizaciones por parte de la protección de la Seguridad Social. Hasta ahora, el esfuerzo social de la maternidad recaía sólo y exclusivamente en la madre, con penalizaciones que consistían en la pérdida en su promoción profesional, retributiva y de prestaciones a corto y largo plazo. Todo ello motivado por el hecho de atender y cuidar de los menores. Se conquista pues el derecho a la maternidad y paternidad sin penalización en las prestaciones de la Seguridad Social, algo que ha sido demandado desde la sociedad y desde Comisiones Obreras insistentemente.

Queda por delante una gran tarea y esfuerzo para que la ley sea eficaz en sus resultados. Los planes de igualdad han de ser práctica habitual de la negociación colectiva. Las condiciones laborales han de superar el diagnóstico y pasar a formar parte de acuerdos que contemplen las medidas de acción positiva encaminadas a la igualdad y a la no discriminación por género en las empresas.

SECRETARIES

Prosegueix la temporalitat

Notes sobre el comportament del mercat de treball balear el 2006

R. BORRÁS
SECR. OCUPACIÓ
I FORMACIÓ

Si s'analitza el comportament dels principals indicadors del mercat de treball de les Illes Balears l'any 2006, és fàcil concloure que cal un acord social i polític estratègic sobre el necessari canvi de model de creixement, que avalui i reparteixi el cost de transició cap a un model sostenible. És imprescindible la revisió a fons del Pla d'Ocupació de les Illes Balears per fer més eficaces les Polítiques Actives d'Ocupació i que s'avanci en la qualificació del capital humà. Urgeix igualment millorar i reforçar la Inspecció de Treball i Seguretat Social i garantir la correcta aplicació de tres instruments legals molt útils per disminuir la precarietat: la Llei 43/2006, de 29 de desembre, per a la millora del creixement i l'ocupació, la Llei reguladora de la subcontractació en el sector de la construcció i la Llei orgànica per a la igualtat efectiva de dones i homes.

Diem això perquè, malgrat que la població ocupada va aconseguir la mitjana anual de 423.229 persones, la qual cosa va suposar un creixement del 4,74% respecte a

les dades de 2005 i la disminució del 5,75% de l'atur registrat, allò definitori ha estat el creixement de la temporalitat, la qual es va situar en un 40,10% en taxa de temporalitat neta, això és el percentatge sobre el total d'assegurats a la SS.

La visió de conjunt de la taula adjunta ens corrobora que l'increment de l'ocupació ha estat amb una ocupació de baixa qualitat i amb escàs futur.

Vegem algunes dades més: el 67% dels nous llocs de treball (11.713 persones en valors absoluts) es va cobrir amb mà d'obra immigrant, de la qual el 24,9% va ser comunitària i el 75,1% extracomunitària.

L'any passat es varen registrar un total de 439.726 contractes, el 86,7% va ser contractació temporal i el 13,3% indefinida. No obstant això, respecte a 2005 els contractes indefinits varen créixer el 35,7%, dada rellevant i positiva. L'Acord per a la millora del creixement i l'ocupació de juny de 2007 ha possibilitat una significativa disminució de la bossa de contractes temporals.

A les illes Balears tenim una mitjana superior al 8% d'assalariats fixos discontinus, percentatge

que des de l'any 2001 es manté sense cap variació. Això significa que l'empresariat balear continua preferint gestionar l'estacionalitat amb contractes temporals en

comptes de realitzar una utilització racional de la figura contractual del fix discontinu. Al mateix temps es constata que s'ha desapropiat una magnífica ocasió per

regularitzar un frau estructural de milers de contractes temporals per circumstàncies de la producció que legalment haurien de ser fixos discontinus, i que podria haver-se fet a càrrec de les bonificacions del Pla extraordinari de la reforma laboral del 2006.

En resum, l'anàlisi dels indicadors del mercat de treball balear apunta que estam pagant un elevadíssim cost d'inserció, amb copiosos abandons, generalment de la mà d'obra atreta per l'oferta laboral en serveis turístics estacionals i que no es planteja inicialment la seva permanència en aquest mercat laboral, amb dificultats afegides provinents d'un incompliment estructural de la normativa laboral i amb un "final de carrera" que, en moltes ocasions, no és l'estabilitat laboral normalitzada sinó l'estabilitat fixa discontinua.

Encara no tenim un problema greu de segmentació (ho serà si no solem bé el fenomen de la immigració laboral) però, o el conflicte social augmenta i el sindicalisme és el subjecte de mobilització dels menys afavorits o creixerà la segmentació social i la segregació ocupacional per raó de gènere. No està garantit que aquest indesitjable escenari es pugui governar amb uns índexs de cohesió social acceptables.

INDICADORS DE PRECARIETAT LABORAL

Evolució	2005	2006	anual
Taxa de temporalitat contractual	88,59	86,07	-2,52
Taxa de temporalitat contractual extrema	43,42	42,60	-0,82
Taxa de temporalitat neta	39,97	40,10	0,13
Índex de temporalitat	2,77	2,76	-0,01
Índex d'estacionalitat	12,15	11,45	-0,70
Índex de rotació de la desocupació	34,09	29,59	-4,50
Índex de precarietat contractual	10,56	12,17	1,61

Elaboració: CCOO Illes Balears

Nota metodològica

Taxa de temporalitat contractual	Nombre de contractes temporals sobre total de contractació
Taxa de temporalitat contractual extrema	Nombre de contractes temporals = o < de 3 mesos sobre total de contractació
Taxa de temporalitat neta	Núm. afiliats al R.G. de la S.S. amb contractes temporals sobre total afiliació
Índex de temporalitat	Contractes temporals partit per l'afiliació de caràcter temporal al R. General
Índex d'estacionalitat	Desviació típica partida per la mitjana. Coeficient de variació de Pearson
Índex de rotació de la desocupació	Mitjana d'aturats partida pel total de contractes (del període) multiplicat per 90
Índex de precarietat contractual	Total de contractació partit per la mitjana d'aturats (del període)

SECRETARIES

8 de març, dia internacional de la dona treballadora

La secretària de la Dona presentà a l'assemblea les dades sobre la situació de la dona en el mercat de treball balear

UNITAT

El 8 de març de 1857, les dones que treballaven a la indústria tèxtil de Nova York organitzaren una protesta motivada pels salaris baixos i les inhumanes condicions laborals. Dos anys més tard, aquestes dones crearen el seu primer sindicat. El 8 de març de 1908, 15.000 dones es manifestaren a Nova York per exigir una retallada a l'horari de feina, el dret al vot i la fi del treball infantil. L'eslògan va ser "Pa i roses". El 1911, la mort de més de 140 dones

en l'incendi d'una fàbrica a la ciutat de Boston, provocà importants canvis en les regulacions laborals. El 1977 les Nacions Unides adoptaren una resolució que proclamava el 8 de març el Dia Internacional de la Dona Treballadora per commemorar aquests esdeveniments històrics. Enguany, les dones també hem sortit al carrer per reclamar la plena participació en la presa de decisions. Si totes i tots compartim el pa, les roses seran més i millors.

El passat dia 7, entre els actes programats per a la commemoració del 8 de març, Dia Internacional de la Dona Treballadora, es varen reunir en assemblea delegades i delegats de CCOO, al teatre sindical de la seu confederal. Agustina Canosa, secretària de la Dona, es dirigí a l'assemblea per presentar les dades més rellevants de la situació de la dona en el mercat de treball balear, corresponents al 2006.

Les dades de l'informe, presentat més tard davant els mitjans de comunicació, fan referència a la major taxa d'activitat (6,5 punts percentuals) i d'ocupació (7,57) de la dona treballadora balear, respecte a la mitjana estatal i a una taxa d'atur inferior en 3,17 punts. No obstant l'anterior, l'atur femení és superior al patit pels homes a les Illes, amb una diferència percentual de 3,25.

Quant a estudis, les dones tenen una qualificació acadèmica superior a la dels homes, tant en estudis de secundària com superiors,

però en percentatges inferiors a la mitjana estatal.

La distribució per situació professional i sexe també presenta diferències notables. Així, el 22,9% dels homes ocupats ho són per compte propi, mentre les dones només arriben al 13,7%. L'ocupació en el sector públic té una distribució diferent: el percentatge femení és del 14,9% i, en el cas dels homes, del 10,9%. En el sector privat, els assalariats arriben al 66% i les dones al 71,4%.

La discriminació de la dona balear es reflecteix en la distribució per sectors de treball: el 29,2% de les dones treballa en serveis de restauració, comerç o personals (12,9% els homes) i el percentatge en treballs no qualificats també és superior.

El sector serveis, atès la terciarització de l'economia balear, recull un nombre major de professions feminitzades, fet que explica les taxes d'ocupació femenina respecte a la resta de l'Estat. El 93%

de les dones assalariades a les Balears pertanyen al sector serveis, amb una ocupació estacional superior a la dels homes. Igualment, el percentatge de dones que tenen més dificultats per trobar feina és superior a la dels homes, sobretot a partir dels 6 mesos de cercar-la.

Una altra dada a destacar és el tipus de contracte, essent l'indeinit a temps complet menor en les dones, mentre que a temps parcial supera als realitzats a la població masculina. També la contractació temporal és superior en les dones, tant a temps complet com parcial, sobretot en temporada alta, si bé la temporalitat dels contractes és molt elevada en ambdós sexes, amb percentatges propers al 90%.

Finalment, Agustina Canosa, destacà la importància de la mà d'obra immigrada, representant la femenina el 47,98% del total de contractes realitzats a estrangers amb targeta o autorització de residència.

ELECCIONS SINDICALS A TELEFÓNICA

F. DE COMUNICACIÓ I
TRANSPORTS

L'any que ve, concretament el 22 de maig, es compleixen trenta anys de les primeres eleccions sindicals lliures i democràtiques a Telefónica.

Fa trenta anys, només el 5% de la plantilla actual de Telefónica a les illes Balears treballava a l'empresa, però pràcticament tots coneixem a alguns dels protagonistes directes dels esdeveniments que es van viure en aquells anys. Per tant, no fa tant de temps que a Telefónica, així com a la resta

d'empreses del país, un acte tan natural com el del passat 29 de març era una cosa que encara estava per aconseguir-se.

Trenta anys. També celebrarem el trentè aniversari del primer Congrés Confederal de CCOO, en el que va culminar el procés de legalització de les primitives Comissions Obreres, grups d'homes i dones que varen assumir la representació dels treballadors i varen tractar de negociar millores amb la patronal.

Trenta anys en què CCOO ha mantingut viu el compromís d'oferir, a banda de l'experiència de lluita sindical d'anys, la participació democràtica de tots els companys i companyes en la consecució de les nostres reivindicacions com a treballadors.

Però aquests dies, els afiliats i afiliades a CCOO de Telefónica celebren un nou triomf de CCOO en les eleccions sindicals. Un triomf del sindicalisme unitari, inde-

pendent, reivindicatiu, sociopolític i de classe, que és el sindicalisme que feim les persones que pertanyem a CCOO.

El passat 29 de març varen tenir lloc les eleccions sindicals a Telefónica, en les que, amb una elevada participació (87,33%) de

la qual ens sentim orgullosos, CCOO va obtenir 9 delegats dels 17 que compondran el Comitè d'Empresa en la nostra Comunitat. Un cop més els treballadors i treballadores de Telefónica ens han donat la seva confiança per continuar defensant

amb força els seus drets durant els pròxims quatre anys, anys marcats per la negociació del proper Conveni Col·lectiu que coincidirà en el temps amb la commemoració dels trenta anys de democràcia sindical a Telefónica.

Des d'aquí volem fer arribar el nostre més sincer agraïment a tota la plantilla. La confiança que aquesta ha dipositat en nosaltres després de l'últim

període, que s'ha vist culminat a les urnes de votació amb un alt grau de participació i en un ambient d'absoluta normalitat, ens anima a continuar treballant amb més il·lusió si és possible de cara als pròxims quatre anys.

Aquest triomf del sindicalisme de classe és un triomf de tots, afiliats i simpatitzants.

A nivell estatal, CCOO també ha guanyat les eleccions sindicals, sent la força sindical que ha obtingut un nombre més gran de delegades i delegats.

ELECCIONS

Elecciones locales i autonòmiques

RESOLUCIÓ DEL CONSELL CONFEDERAL DE CCOO DE LES ILLES BALEARS

UNITAT

El pròxim 27 de maig se celebraran eleccions autonòmiques i locals. CCOO, com a sindicat representatiu i defensor dels interessos de la classe treballadora, no pot romandre impassible davant aquests comicis. És per això que, des de la nostra independència política, fem una valoració del que ha representat la legislatura governada pel Partit Popular i que entenem ha estat regressiva per als interessos de treballadors i treballadores.

Des de l'inici d'aquesta legislatura el PP ha retallat els espais de participació social a fi de subjugar a les organitzacions socials amb el més bast intent manipulador.

Ha fet fracassar la possibilitat de configurar en la nostra comunitat un acord social per al desenvolupament

econòmic sostenible, que afavorís la contractació indefinida enfront de la precarietat existent, incomplint fins en dues ocasions les resolucions del Parlament, que li instava a iniciar les converses per culminar en un pacte per l'ocupació i la sostenibilitat. El retrocés de l'ocupació en els sectors industrials és evident, sense que el Govern hagi estat capaç d'elaborar un mínim pla de xoc ni desenvolupar una política afavoridora de l'estabilitat de la indústria tradicional balear. En l'actualitat, hi ha menys treballadors ocupats en aquests sectors que fa quatre anys.

Tampoc ha complert amb el compromís d'escometre el necessari canvi de model turístic, com a fruit d'un acord social entre empresaris i treballadors, ni ha emprès iniciatives significatives en

matèria de desestacionalització. Els pressuposts de la nostra comunitat durant aquests anys han mantingut la mateixa tendència, basada en el desequilibri redistributiu i en la injustícia impositiva. Han estat pressuposts d'un marcat caràcter desenvolupista sobre la base de la depredació territorial, amb greus agressions al nostre actiu més important, el territori, i que, a més a més, han hipotecat les generacions futures amb un nivell d'endeutament escandalós.

No han afavorit la creació d'ocupació estable i amb drets i l'ocupació pública ha servit al Govern, moltes vegades, per propiciar un *enchufismo* com mai abans havíem viscut.

El dèficit social s'ha incrementat: bosses de pobresa, habitatge inassequible, prestacions socials

comissions obreres de les Illes Balears

escasses, involució en matèria lingüística i en matèria de participació social.

El pròxim dia 27 de maig triarem els nous governants. L'opció conservadora que representa PP-UM la coneixem àmpliament. Des de CCOO, respectuosos amb els nostres Estatuts i amb la llibertat dels nostres afiliats, fem una crida a la participació perquè som molt conscients del que ens jugam en aquestes eleccions i demanam el vot actiu per a les

opcions polítiques que sempre ens han donat suport en la lluita per la pau i contra la guerra, per assolir unes més altes quotes de benestar social, per aquells que han apostat per una major cohesió social des del principi de més justícia social, per aquells que ens han acompanyat en la lluita contra la depredació territorial i a favor d'aconseguir per a la nostra comunitat un desenvolupament econòmic sostenible i respectuós amb el medi ambient.

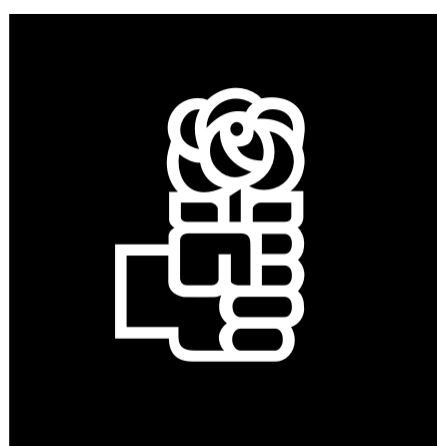
El planteamiento electoral del PSIB-PSOE

Una sociedad razonablemente más segura y confortable

Tomando como referente las iniciativas de la socialdemocracia europea, las propuestas electorales del PSIB-PSOE van dirigidas hacia la configuración de una democracia social, reformista y pragmática que, con la puesta al día de los valores cívicos tradicionales de la justicia y la solidaridad, aporte a la mayoría de ciudadanos más y mejores cotas de bienestar social.

En la práctica este planteamiento se traduce en Balears en el logro de una mayor cohesión de todos los estratos sociales y el consecuente ensanchamiento de las clases medias con la progresiva incorporación de nuevos segmentos de la sociedad a mayores niveles de prosperidad.

El compromiso de los socialistas de Balears es eliminar los velos de incertidumbre i las inquietudes que desfiguran muchos aspectos de la vida cotidiana de gran parte de la ciudadanía. Por tanto es imprescindible dotar a las personas de esta tierra de una garantía y una seguridad razonable de que les serán respetados todos sus

derechos democráticos para que la vida, desde este prisma, les resulte más confortable.

Hablamos de seguridad en la garantía de una economía familiar sin sobresaltos, de un puesto de trabajo estable y bien remunerado, del acceso de los jóvenes a una primera vivienda en condiciones razonables...

La oferta de estabilidad y seguridad de los socialistas también pasa por garantizar a los padres el futuro de sus hijos para que, más allá de su condición económica, puedan tener los conoci-

mientos necesarios para llegar hasta donde su esfuerzo les permita en un ámbito de igualdad de oportunidades.

Del mismo modo, las personas mayores han de tener la seguridad de que pueden envejecer en la convicción de que, al margen de su situación personal, recibirán toda la asistencia necesaria para ellos y para sus familias.

En consecuencia, y de modo más general, seguridad de tener al alcance de todos servicios públicos de calidad en los temas esenciales de la vida cotidiana, desde la sani-

dad al transporte, desde la vivienda a los servicios asistenciales.

Y, por supuesto, seguridad en el sentido más estricto de la palabra, seguridad ciudadana en las calles, en las casas, en los comercios, en las escuelas.... Con especial mención a la lucha contra el tráfico y consumo de droga. Y también seguridad laboral para los trabajadores, garantizada a través de ambiciosos planes que reduzcan riesgos.

La oferta de seguridad en el campo social quedaría incompleta si no se garantizara el respeto a to-

dos los derechos de los ciudadanos/consumidores, con mecanismos prácticos de protección contra los abusos.

En definitiva, la propuesta del PSIB-PSOE presenta un importante cambio en las estrategias del Govern de les Illes Balears: es imprescindible aportar solidez y seguridad para hoy pero hay que garantizarlas también para mañana. No se puede gestionar cada temporada como si fuera la última. Hay que hacer que las cosas duren. El bienestar social, el paisaje, las oportunidades económicas... han de ser previstas con perspectiva de futuro.

La apuesta socialista piensa en las personas de hoy pero también en las de mañana. El progreso no es auténtico si sólo afecta a unos pocos. Para serlo ha de llegar también a nuestros nietos y a los nietos de nuestros nietos. El oportunismo insolidario está reñido con la lógica progresista, nuestra apuesta, que hará que los ciudadanos de esta tierra avancen hacia el futuro, confiados y seguros.

Plantejament electoral del BLOC

Les persones, la llibertat, la terra i el progrés social: aquestes són les nostres banderes, el nostre nord

El BLOC per Mallorca és la constatació que l'esquerra pot convergir en una proposta programàtica unificada. Els partits i les persones que integram el BLOC per Mallorca compartim la idea que aquestes illes necessiten una alternativa a l'hegemonia de la dreta i pensam que la resposta només pot sorgir de la unió dels esforços de l'esquerra transformadora, del nacionalisme progressista i de l'ecologisme polític.

En el BLOC per Mallorca coincidim **Esquerra Unida, el PSM, els Verds i Esquerra Republicana** en la necessitat de donar resposta a la demanda ciutadana d'una profunda reorientació del model polític, econòmic, cultural, territorial i social existent a les nostres illes.

Des del BLOC fem una aposta per l'ocupació de qualitat, estable, segura i en condicions dignes. I al mateix temps denunciem la manipulació de la dreta que vol enfrontar els treballadors a les idees de la defensa del territori i el medi ambient. Només des d'una política de respecte del territori és possible construir una economia sòlida i estable per als propers anys que faci possible millorar la qualitat dels serveis i de les ocupacions, que faci del turisme i l'activitat productiva un benefici per a tota la població, la d'ara i la dels nostres fills.

Per això, la proposta del BLOC té un caràcter positiu, d'afirmació, i de mobilització per construir una alternativa política, social i de

govern que impulsi la construcció d'un país per a les persones, més just, més lliure, més equitativament pròsper i més viable ambientalment; un país en què poguem sentir-nos còmodes i que poguem deixar a les generacions futures.

El BLOC per Mallorca presenta un programa elaborat des d'una òptica plural, respectuós amb la diversitat de tradicions de l'esquerra, del nacionalisme, i de l'ecologisme; un programa al servei de tots els habitants de les Illes Balears que es construeix sobre dotze principis,

Dotze idees que impulsen la nostra actuació i que necessiten el suport dels treballadors i treballadores. **Les persones, la llibertat, la terra i el progrés social: aquestes són les nostres banderes, el nostre nord.**

1. Treballam per un canvi de model econòmic que sigui sostenible, que garanteixi el benestar de la gent, per a més i millor ocupació i que sigui sensible a les peculiaritats insulars del nostre territori.

2. Ens afirmam com a força progressista i de l'esquerra plural. Feim nostres els valors emancipadors de tots els moviments que recullen l'herència de les esquerres democràtiques amb l'objectiu de defensar i ampliar de manera sostenible les conquestes dels treballadors i l'Estat del benestar. Defensarem molt especialment els serveis públics com a instrument d'equitat, igualtat i redistribució de la renda.

3. Som una força ecologista, compromesa amb la defensa del medi ambient. Treballarem per aplicar polítiques de sostenibilitat en tots els sectors: turisme, indústria, agricultura, transport, energia, etc.

4. Defensam les cotes més altes d'autogovern per a les Illes Balears. Volem la constitució d'uns estats units d'Europa democràtics, plurals, solidaris i socialment avançats.

5. Com a força feminista, defensam la igualtat entre homes i dones en tots els àmbits, la llibertat d'opció sexual i el caràcter laic de la vida pública.

6. Des de la solidaritat amb tots els pobles, defensam els trets històrics, d'identitat i culturals de les nostres illes, especialment la llengua catalana com a patrimoni comú i vincle de cohesió i d'integració de tots els habitants de les Illes Balears.

7. Treballarem per la convivència, el respecte a la diversitat cultural, els drets de les persones, la integració social i cultural dels nouvinguts i el principi d'igualtat

sense discriminació per raó d'origen, religió, sexe o qualsevol altre de similar.

8. Lluitarem decididament contra qualsevol forma d'exclusió i propugnarem la universalització del benestar en matèria sanitària, d'educació, d'accés a l'habitatge i dels serveis socials.

9. Impulsarem l'economia social, defensarem els interessos dels treballadors i lluitarem amb decisió contra els dos grans mals del nostre mercat laboral: la precarietat i la sinistralitat. Defensam els interessos i la capacitat d'iniciativa de la petita i mitjana empresa, potenciarem la competitivitat de les empreses i productes locals, la diversificació de l'activitat econòmica i la incorporació de les noves tecnologies al nostre teixit productiu.

10. Lluitarem contra la discriminació fiscal en favor dels poderosos i defensam la plena autonomia financera de les Illes Balears per aconseguir uns serveis suficients i de qualitat per als nostres ciutadans i ciutadanes, per resoldre la manca greu d'infraestructures i per solucionar el dèficit de la despesa educativa, sanitària i social.

11. Defensam un aprofundiment de la democràcia i l'honestetat i de les llibertats individuals. La participació social serà una senya d'identitat pròpia.

12. Treballarem per a la pau i defensarem polítiques efectives de solidaritat amb els països del Sud.

ECOPRINT

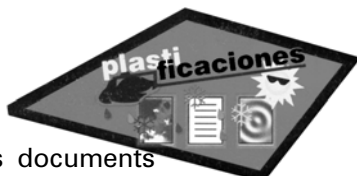
Ràpidament i còmodament fotocòpies en paper normal, paper de color, reciclat, ecològic i cartolines.

Per millorar la presentació dels seus treballs o simplement per organitzar les seves fotocòpies disposam de dos tipus d'encuadració.

Còpies en color de les seves fotografies, projectes, treballs, etc., sobre paper A4 i A3 en cartolines i transparències.

Conservi els seus documents amb l'aspecte del primer dia.

També disposam del material que pugui necessitar a la seva oficina o per al seu ordinador.

SECRETARIES

Tras once años de aplicación de la Ley de prevención de riesgos laborales

Desilusión

BALTASAR PIÑEIRO
SECR. SALUT LABORAL

El 10 de febrero de 1996, transcurridos tres meses desde su publicación en el BOE, entró en vigor la Ley de prevención de riesgos laborales (LPRL). Los trabajadores estábamos de enhorabuena. Por fin una ley garantizaba la salud de los trabajadores y daba cumplimiento al Art. 40.2 de la Constitución: "Los poderes públicos... velarán por la seguridad e higiene en el trabajo".

Hoy, tras 11 años de su entrada en vigor, no podemos dejar de expresar nuestra desilusión.

Desilusión que viene dada por la falta de interés de los poderes públicos para llevar a buen fin el cumplimiento de la norma, es decir, sin negar el avance producido, sólo la laxitud en la exigencia del cumplimiento de la ley por parte de las diferentes administraciones puede explicar el estado actual de las cosas.

Su incumplimiento conlleva que las muertes por accidente en las Baleares fueran el año pasado doce, casi el doble que las producidas en el 97, año en que murieron siete trabajadores. Es más, el argumento utilizado por la autoridad laboral, en el sentido de que crece el número de los asalariados, es significativo de su falta de interés por el cumplimiento de la LPRL. Mantener este argumento es, cuanto menos, una manipulación, por no decir una gran falacia. La auténtica realidad es que en una economía como la nuestra, donde el 78 % de los asalariados pertenece al sector servicios, tener esos niveles de mortalidad por causas laborales es injustificable.

En el mundo actual, en el que el único interés del capital es la cuenta de beneficios, la Administración ha de tomar medidas para corregir las desigualdades, incluidas las existentes en la relación capital/fuerza de trabajo.

Analizaremos la situación a través de un caso concreto vivido por el Gabinete de Salud Laboral de CCOO.

Se trata de una empresa de producción industrial donde en el año 2005 –habían pasado ya nueve años desde la entrada en vigor de la ley- no se había reali-

zando la evaluación de riesgos. Tras la pertinente denuncia y actuación de la autoridad, la empresa se ve obligada a realizar la correspondiente evaluación y se detecta que los empleados están trabajando con niveles muy por encima de los permitidos en cuanto a ruido y polvo en suspensión.

El primer principio de la LPRL es informar y eliminar los riesgos y, mientras éstos no puedan eliminarse, dotar a los trabajadores de equipos de protección individuales (EPI) para minimizarlos. Hasta aquí todo parece fácil, pero, como dice el refrán, "hecha la ley, hecha la trampa". Curiosamente el 60 % de los trabajadores de la empresa han sido contratados a través de una ETT. Si tenemos en cuenta que los trabajadores de empresas de trabajo temporal sólo pueden ser empleados por las empresas en circunstancias especiales, ¿deberíamos hablar

también de fraude en la contratación?

Todavía más. Todos los trabajadores firman –junto con el contrato- haber recibido la correspondiente información/formación sobre los riesgos laborales existentes, su negativa a la realización del correspondiente examen médico y haber recibido los EPI, que según la empresa principal le son entregados por la propia ETT. Creo que a todos nos es fácil adivinar qué hubiera ocurrido si los trabajadores no firman todo lo que les es solicitado.

Sobre la situación anterior nos hacemos algunas preguntas. ¿Cómo es posible que una ETT dé formación a trabajadores en riesgos específicos de ruido y polvo en suspensión –específicos de la empresa principal- para ser contratados esporádicamente? Como los EPI necesarios (zapatos, mascarillas, protectores auditivos)

pueden ser generadores de contagio si son utilizados por más de una persona, ¿cómo es posible que éstos sean entregados por la ETT? Eso sí, la empresa de trabajo temporal ha afirmado que una vez utilizados por una persona, los equipos se tiran.

Lo que no nos podemos creer de ninguna de las maneras es que los trabajadores, conocedores de que van a trabajar en un ambiente ruidoso y con polvo en suspensión –recordemos que han sido formados e informados- rechacen hacerse el correspondiente examen médico para conocer si son aptos para el trabajo o bien si éste puede afectar a su salud.

La autoridad debe ahora creerse o no los argumentos dados por la empresa principal y la ETT y, después, sancionar o no a ambas. Lo cierto, además de todo lo expresado, es que los trabajado-

res siguen padeciendo las consecuencias de la falta de seguridad en el trabajo a pesar de que la LPRL cuente con once años de vigencia.

A la vista de los resultados, debemos afirmar que si la Administración no hace un seguimiento exhaustivo de la aplicación de la ley, con sanciones acordes a la gravedad de los hechos, seguirá incumpléndose y los accidentes y muertes aumentarán.

Ningún responsable político debe seguir escudándose, para no asumir la responsabilidad que le corresponde, en la desidia de los trabajadores y en el crecimiento del empleo.

Habrà que recordarles que su obligación es hacer que la norma se cumpla, así como los principios de la ley: eliminar los riesgos, evaluar aquellos que no se puedan evitar para minimizarlos y combatirlos en su origen.

SECRETARIES

Els joves de CCOO demanen poder accedir a un habitatge en condicions

DRET O LUXE?

JOAN JIMÉNEZ
SECRET. JOVENTUT

Comissions Obreres som una eina per la defensa dels treballadores i treballadores, però no sols en l'àmbit laboral. Donat que som un sindicat de classe i sociopolític, defensam el conjunt dels drets dels treballadors. Per això ens preocupam del model sanitari que tenim, de la qualitat de l'educació i de tantes altres necessitats socials a les quals han de tenir-hi accés els treballadors i el conjunt de la societat.

Un dret bàsic de tota persona, reconegut a la Constitució del nostre Estat, és l'accés a un habitatge. Malauradament en l'actualitat ens trobam que en la nostra societat l'exercici d'aquest dret, o més bé necessitat, és cada cop més prohibitiu.

Tots nosaltres haurem sentit més d'una vegada comentaris en diferents àmbits referents a la tardança dels joves en marxar de casa dels pares, fins al punt que quan ho fan ja no són tan joves. L'actual preu de l'habitatge ha esdevingut un problema social que afecta de manera especial la joventut. Per això cal que ens demanem: l'accés a l'habitatge, és un dret o és un luxe?

La realitat és l'important negoci d'allò que és una necessitat bàsica de les persones. Per veure l'abast de les conseqüències que comporta el lucratiu negoci immobiliari farem referència a algunes dades del darrer estudi de l'OBJOVI (Observatorio Joven de la Vivienda).

El preu mitjà d'un habitatge a les nostres illes és de 222.100 €, mentre que el preu màxim que pot tolerar pagar un jove és de 70.567 €. Així, farien falta més de tres joves per poder assumir el cost d'un habitatge. Però no tan sols fan falta els doblers per poder pagar un

habitatge, també s'ha de tenir en compte que el fet de tenir un contracte temporal ho dificulta força. Segons l'esmentat estudi, hi ha un 34% de joves menors de 30 anys amb contracte indefinit. La conclusió que podem treure'n és que si ets jove i vols adquirir un habitatge a les illes Balears, has de formar part del terç dels joves que tenen una contractació indefinida, a més de comptar amb més de dos amics que també formin part d'aquest terç i tinguin les mateixes intencions que tu. És fàcil entendre que l'activitat immobiliària sigui un suculent negoci quan la major part dels ingressos dels treballadors eman-

cipats va destinada a costejar un habitatge. Per tant, tampoc estranya que la construcció sigui la principal activitat econòmica a les illes, després del

sector serveis. La construcció també és el segon sector econòmic que ocupa més treballadors, un sector caracteritzat per la seva alta taxa de temporalitat i, el que és més greu, per ser on es produeixen més accidents laborals amb baixa. Les conseqüències del model de creixement de les Illes no es reduïxen a les condicions laborals o a l'accés a l'habitatge. Aquest model també comporta uns importants costos mediambientals. Els treballadors balears veiem com la riquesa natural del nostre territori, que és patrimoni de tots, es posa al servei del benefici empresarial. Aquest fet va tenir una contundent resposta ciutadana en la massiva manifestació de dia 17 de març. Ara, de cara al 1r de Maig, dia dels treballadors i treballadores, els joves de CCOO incorporarem a les reivindicacions del Sindicat una altra conseqüència d'aquest model de creixement: les dificultats del jovent treballador per accedir a un habitatge en condicions dignes.

«farien falta més de tres joves per poder assumir el cost d'un habitatge.»

PROU DESTRUCCIÓ, SALVEM MALLORCA

Més de 50.000 ciutadans surten al carrer per dir prou

UNITAT

En resposta a la convocatòria del Gob i la Plataforma Salvem Mallorca, milers de persones sortiren al carrer el passat 17 de març per expressar el seu rebuig a la política territorial autònoma

La ciutadania mallorquina va dir prou a la destrucció del bé més preuat de l'illa, el propi territori, i per exigir al Govern i entitats locals un canvi en la política territorial aplicada.

L'especulació i la corrupció han estat habituals en el darrer període, fets que afegits a una política de construcció d'infraestructures sobredimensionades han fet encendre, una vegada més, totes les alarmes. CCOO va participar-hi i, uns dies abans, la Comissió Executiva va emetre una resolució de suport a la convocatòria.

En coincidència amb els convocants, CCOO considera que les actuacions del Govern i altres administracions locals han propiciat en els darrers anys un creixement urbanístic insostenible, amb infraestructures de dubtós interès per a la ciutadania, que destrueixen el valor més important de les Illes, el paisatge, i que propicien futurs creixements i consum del territori.

CCOO considera imprescindible desenvolupar una política de protecció territorial, el que implica ciutats més habitables, evitar la construcció de noves urbanitzacions i la progressiva desaparició o degradació del sòl rústic. En aquest sentit, l'acció governamental s'hauria de centrar en impulsar la diversificació de l'acti-

vitat econòmica i en millorar la qualitat ambiental de la Comunitat. S'han d'eradicar les operacions urbanístiques corruptes i especulatives i s'ha de potenciar la construcció d'habitatges assequibles per als treballadors. L'activitat del sector de la construcció ha d'orientar-se a la rehabilitació. Per altra banda, CCOO considera que la pressió fiscal sobre els habitatges desocupats de forma permanent o temporal ha d'augmentar.

La resolució emesa especificava els nombrosos dèficits socials de la nostra comunitat. "Continuam

amb grans bosses de pobresa, dèficits en matèria d'habitatge, prestacions socials i salaris baixos, fruit d'una economia molt depenent del sector serveis i estacional; el transport és deficient i car, i la sanitat pública encara no mostra l'eficàcia adient". Des de CCOO advocam per l'existència de polítiques socials concertades, plans sobre prevenció de riscos laborals, la conservació mediambiental, la construcció i manteniment de centres d'educació públics, així com que comptin amb els recursos necessaris per al desenvolupament de la seva activitat i que es doni a les polítiques de cohesió social la importància que es mereixen si els governs, siguin del signe que siguin, volen aconseguir més benestar per a tota la ciutadania i més repartiment de la riquesa que es genera. Les generacions futures han de tenir l'oportunitat de treballar i viure dignament a una comunitat no hipotecada.

SECRETARIES

Què és fer prevenció?

PEP GINARD
FCiT

Des de l'entrada en vigor de la Llei de prevenció de riscos laborals (LPRL) s'estableix un abans i un després, obligant a les empreses a organitzar el treball de manera que els treballadors no vegin perjudicada la seva salut i la seva seguretat en l'àmbit laboral i, alhora, determina que com a principi bàsic és fonamental la informació i la formació dels treballadors en aquesta matèria, perquè la prevenció dels riscos laborals sigui una realitat.

Són precisament els treballadors els qui millor coneixen la realitat i els riscos de l'activitat que exerceixen diàriament i quines són les circumstàncies en què es desenvolupa el seu treball, per la qual cosa resulta necessària i imprescindible la seva participació i col·laboració en l'elaboració dels plans d'actuació per eliminar els riscos, i/o si més no, minimitzar-los.

La LPRL habilita el Delegat de Prevenció com a vector perquè pugui exercir el control de les condicions de treball des del punt de vista de la salut dels treballadors. És una tasca que exigeix alguns coneixements tècnics i sobretot molt entusiasme, ja que en moltes ocasions predominen les actituds negatives. Per poder realitzar aquesta tasca, l'article 36 de la LPRL estableix quines són les seves competències i els seus drets. Des del punt de vista sindical, és necessari que amb la col·laboració dels Comitès d'Empresa, les Seccions Sindicals, les Federacions, etc, es treballi perquè arrelhi la cultura preventiva en tots els centres de treball, utilitzant per a això tots els recursos disponibles (assemblees, negociació col·lectiva, qüestionaris, etc).

Moltes vegades es tendeix a traslladar la solució del problema a la Inspecció de Treball com a primera i única sortida. No obstant això, quan el Delegat de Prevenció realitza una feina prèvia d'identificació del risc, consultant els treballadors, exposant el problema en els Comitès de Salut i Seguretat i proposant mesures correctores, és possible trobar la solució. En definitiva, això és fer Prevenció.

Per combatre les situacions d'exploació i vulnerabilitat a què estan exposades moltes dones

Cal regular la prostitució

UNITAT

La Secretaria Confederal de la Dona de CCOO lamenta la decisió del Congrés dels Diputats de no regular la prostitució. Per a la secretaria de la Dona de CCOO, «és decebedor que en les conclusions no es doni cap concreció en la idea d'avançar en la protecció social de qui han decidit de forma voluntària exercir la prostitució». CCOO considera necessari l'adopció de mesures concretes per garantir drets de ciutadania als qui exerceixen la prostitució.

La prestació de serveis sexuals existeix sota diferents formes a la Unió Europea i està subjecta a un gran nombre de lleis. Evidentment, no pot ser considerada com una activitat legal quan es dona forçada sota formes de coerció o violència. En la major part dels països, les persones que presten serveis sexuals són a penes considerades com a subjectes de drets, funcionen dins l'economia submergida i són tractades com a ciutadans exclosos o de segona classe. Això els fa molt vulnerables a l'exploació, a la violència i gaudeixen d'escassa protecció.

A les persones prestadores d'aquests serveis no se'ls percep com a treballadors, fins i tot malgrat que efectuen el seu treball a canvi d'una remuneració efectiva, acordada en la majoria dels casos. Només uns pocs països al si de la UE (Holanda o Alemanya) reconeixen aquesta activitat com un treball i per tant subjecte a una normativa.

La jurisdicció europea ha reconegut finalment a la prestació de serveis sexuals com una activitat econòmica i, per això, ha de considerar-se una activitat laboral; una activitat òbviament condicionada per situacions personals, socials, culturals, etcètera, derivades, en moltes ocasions, de situacions i contextos de pobresa i d'absència de perspectives econòmiques. Això no és obstacle perquè la dita activitat no tingui el reconeixement de prestació de serveis amb una regulació de drets i obligacions, semblant a qualsevol altra activitat econòmica.

En el nostre país la prostitució no està penalitzada, ni regulada, per la qual cosa cap persona que realitzi aquesta activitat pot aconseguir un visat de treball o un permís de residència com a treballador o treballadora sexual. Aquesta situació d'"alegalitat" les converteix en persones subjectes a condicions de vulnerabilitat extrema en no tenir reconeguts drets com a ciutadans i com a treballadors.

El Congrés dels Diputats recomana que no es regularitzi la prostitució a Espanya. L'esborrany del dictamen final de la Comissió Mixta dels Drets de la Dona proposa reforçar les mesures contra les màfies. El document demana destinar més recursos a l'atenció, protecció i inserció social de les dones traficades i recomana realitzar campanyes dirigides als homes per reduir la demanda. També recomana sol·licitar als mitjans de comunicació que es plantegin la renúncia a la publicitat del comerç sexual i als anuncis de contactes. És difícil discutir i adoptar mesures sobre polítiques i solucions a

aquesta problemàtica, però és evident que cal abordar-les amb decisió i per a això és necessari tenir en compte les propostes que avui plantegen diferents col·lectius de dones que exerceixen la prostitució a fi de millorar les seves condicions de vida i de treball i les seves demandes de protecció enfront del tràfic de persones amb fins d'exploació sexual. CCOO, com a sindicat de classe, i des d'una perspectiva sindical, aborda la realitat de la prostitució en relació amb els drets humans, amb la llibertat d'associació i amb els drets sindicals, que són exactament aquells drets que permeten a les treballadores i els treballadors realitzar qualsevol treball sota qualsevol circumstància, a organitzar-se i lluitar contra

l'exploació i la falta de llibertats, i per la millora de les seves condicions de vida i de treball.

Per a CCOO, totes les mesures destinades a eradicar el tràfic i la prostitució forçosa han d'estar explícitament associades al respecte de la dignitat i els drets humans, el dret de les persones al treball i a poder organitzar-se.

Deixant endarrere la hipocresia social que envolta al fenomen de la prostitució, CCOO continuarà donant el seu suport a les reivindicacions formulades pels qui actualment ofereixen serveis sexuals comercials en els diferents llocs de l'Estat espanyol, donant-los cobertura, exigint que la seva activitat laboral sigui reconeguda com a treball i animant-los a la seva afiliació al sindicat.

Eleccions Sindicals

Ensenyament privat no concertat, CCOO guanya a Eivissa

TONI CIREROL
F. ENSENYAMENT

En aquests darrers mesos s'han celebrat eleccions sindicals en 2 dels 3 centres de l'Ensenyament privat sense cap nivell concertat a Eivissa. En ambdós

casos han guanyat les candidatures de CCOO.

El dia 2 de maig de 2006 es varen celebrar les eleccions al col·legi anglès Morna Valley School, a les quals varen concórrer CCOO i USO. Cal dir que la candidatura d'USO es va produir a instàncies

de l'empresa del centre, espantada per la presència del nostre sindicat. Malgrat totes les pressions sobre la nostra afiliada i representant sindical i sobre els treballadors i treballadores del centre per part empresarial, que va fer tot el possible i l'impossible perquè sor-

tís la «seva» opció sindical, la nostra candidatura va guanyar. També, el 16 de gener de 2007 es varen celebrar eleccions sindicals a l'Escola Francesa d'Eivissa on només presentava candidatura el nostre sindicat, que ha guanyat totes les eleccions que s'han celebrat en el centre i que, en aquesta ocasió, va obtenir el 100% dels vots emesos.

A les nostres dues delegades, Annamarie i Rosa, enhorabona!

ATLANTIS
seguros

el servei
assegurador
de **CC.OO.**

**Condicions
especials
per a afiliats
i afiliades**

- AUTO
- CARAVANA
- LLAR
- VIDA
- ESTALVI
- PENSIONS

- Més de 70 delegacions a tota Espanya.
- ATLANTIS, núm. 1 en el rànquing d'atenció telefònica.

Font: estudi de INESE i CEVECO Auditores (juny 2005)
sobre 70 asseguradores espanyoles

Informa-te'n ara!

901 500 400

www.atlantis-seguros.es

ENTREVISTA

Este año se cumplen 30 años

LAS HUELGAS DE 1977

Rafael Pérez, primer secretario general de la Federación del Metal de CC.OO. de Baleares

UNITAT

En 1977, entre los meses de febrero y marzo, los obreros de la Construcción y del Metal, de manera independiente, convocaron las primeras huelgas en Baleares en apoyo de reivindicaciones no sólo laborales sino políticas. En estos días se cumplen 30 años de aquellos hechos.

Rafael Pérez nace en 1928 en Jumilla (Murcia) en 1928 y fue allí, en su primer empleo, donde comienza su actividad reivindicativa al pedir el pago de las horas extraordinarias. Más tarde, como tantos otros, emigra a Cataluña y en 1951 participa en la huelga de tranvías de Barcelona. Durante estos años se integra en el movimiento obrero catalán y en 1960 es nombrado enlace sindical, cargo que utiliza, siguiendo la política de las comisiones obreras, para servirse de los pocos resquicios legales que la dictadura dejaba a los trabajadores. En 1960 es detenido y encarcelado durante un mes en la Cárcel Modelo de Barcelona por las protestas en solidaridad con los

mineros asturianos. Unos años después, en 1964, viene a trabajar a Mallorca, donde entra en contacto con el PCIB y con el movimiento obrero mallorquín, trabajando en los astilleros hasta el 77, año en el que participa y alienta la huelga que se lleva a cabo.

Rafael, ¿en qué contexto político sucedieron los hechos de las huelgas de Construcción y Metal?

-En noviembre de 1976, exactamente el día 12, la COS (Coordinadora de Organizaciones Sindi-

restía de la vida. Aquella jornada en Palma fue duramente reprimida por la policía y se produjeron muchas detenciones. La participación obrera fue numerosa, organizada y supuso el bautismo del movimiento obrero en Mallorca, en particular de los obreros del metal, poco considerados hasta aquel momento, inclusive por los compañeros de otros sectores.

Unos meses antes, en julio, se había constituido en Barcelona la organización obrera CC.OO. como Sindicato en unas condiciones de semiclandestinidad. Hay que recordar que el primer gobierno Suárez aún no había sido avalado por las urnas y los partidos políticos no eran legales; el dictador había muerto un año antes y en diciembre de este

año se celebra el Referéndum para la Reforma Política.

Teniendo en cuenta las circunstancias anteriores, ¿qué peligro entrañaba el participar en este tipo de movilizaciones?

Era un tiempo muy difícil. Recuerda que el 24 de enero se producen en Madrid los atentados de Atocha. En Mallorca se inician las negociaciones de los convenios de Construcción y Metal, aún "apadrinados" por el Sindicato Vertical que, aunque en declive, constituía la legalidad. Las reivindicaciones no sólo eran laborales: horas extras,

salarios, jornada laboral, sino políticas. Me refiero a la petición de amnistía para los presos políticos y de libertades sindicales, lo que expresa el ambiente político del momento.

¿Qué obstáculos representa el Sindicato Vertical y cuál era la forma de eludir su forma de actuar?

El sindicato vertical ya hemos dicho que estaba en declive, pero aún era la única organización legal, su credibilidad entre los obreros era nula, sobre todo entre los militantes pseudoclandestinos de CC.OO., si bien los enlaces sindicales elegidos a través del Vertical, casi todos ellos miembros de CC.OO., se mantenían porque, de no ser así, hubiéramos estado desprotegidos. CC.OO. también utilizaba al Sindicato Vertical como lugar de encuentro para realizar las asambleas de trabajadores y para reunirse con la patronal y hacerle llegar sus propuestas.

¿Quiénes participaron en las movilizaciones?

La huelga se inicia el día 2 de marzo, miércoles, y en ella participan 26 empresas del sector del metal, empresas emblemáticas como Frau, Buades, Zardoya, y sobre todo Astilleros.

¿De qué manera influyó esta huelga en la constitución del Sindicato del Metal?

Nosotros, como CC.OO. del Metal, llevábamos algunos meses actuando de manera más o menos organizada, había cuotas, se convocaban reuniones y en el momento de la huelga CC.OO. tenía un local en Palma, su primer local, en la calle Brossa, 14. También es verdad que la política del Sindicato a nivel estatal era la de legalizarnos por la vía de los hechos. Teniendo en cuenta lo anterior, la constitución del Sindicato de Rama era cuestión no de meses sino de días.

Lo mismo sucedió con el Sindicato de Construcción, que casi de forma simultánea también se creó.

Nuestro Sindicato, el día 23 de marzo en una asamblea convocada en la calle Capità Crespí Homar, del barrio de Son Espanyolet de Palma, en la que fui elegido secretario general, acompañándome en la dirección Bartolomé Sastre como secretario de Organización, Juan Díaz Gago y Carlos Pilo Méndez.

El fenomen sociolaboral de la immigració a les Illes Balears

Polítiques integradores, ja!

EVA CERDEIRIÑA
SECR. POLÍTICA SOCIAL

Fa escassos dies s'ha presentat un estudi realitzat pel sociòleg Antonio Izquierdo (Ed. Fundació BBVA) que té un aclaridor títol, «Demografia dels estrangers. Incidència en el creixement de la població». L'informe recull algunes conclusions, si no noves, si més no contundents d'un fet que intuïem: la immigració és, avui per avui, el major fenomen sociodemogràfic en el nostre país i en la nostra comunitat. Així, per exemple, el text assenyala que 8 de cada 10 nous habitants d'Espanya són estrangers; la immigració s'ha convertit ja en el suport fonamental del creixement demogràfic de totes les províncies i la seva incidència augmentarà cada any. Es tracta a més d'una població adul-

ta jove: la meitat dels estrangers (51,5%) té entre 20 i 39 anys, quan entre els espanyols la proporció d'adults joves descendeix al 30%. Al contrari, el percentatge de població estrangera major de 65 anys és tan sols del 4,9%, enfront d'un 18% dels espanyols. Balears és la comunitat que supera amb escreix la mitjana nacional (15,1%) de naixements de mare estrangera: un 24,1%. Per si algú comença a almar-se en la nostra comunitat, el país amb el nombre més gran de residents és Alemanya (26.293). Basant-se en aquestes i altres dades, com bé assenyala l'autor, aquest podria ser un moment propici per incorporar a les polítiques migratòries una nova perspectiva que vagi més enllà del control estricte fronterer, en el sentit de pensar en l'immigrant com en algú que formarà part de la societat. Però si aquests fets no fossin suficients per inclinar la balança a favor de polítiques integradores de i amb els immigrants, donem una ullada a la realitat del nostre mercat laboral. L'increment de la població immigrada seria difícil de comprendre sense un augment considerable de la demanda de mà d'obra immigrant. I això és a més a més una tendència que no dóna senyals

de mitigar-se; de fet, són freqüents les peticions per part dels empresaris a l'administració pública perquè es faciliti (sinònim de precarització) la contractació d'immigrants. No entrarem ara a comentar les múltiples causes que hi ha darrere aquesta demanda. Però vegem alguna de les seves conseqüències: el 2006, a les illes Balears de 11.713 nous llocs de treball, 8.796 corresponen a treballadors immigrants no comunitaris. Aquestes xifres tenen la seva correlació en unes altes taxes, tant d'activitat (76%) com d'ocupació (67%), unes taxes significativament superiors a les de la població autòctona. Ara bé, veiem el reflex de la mala qualitat de l'ocupació destinada a la població immigrant en l'alta taxa d'atur, un 11,99%, quan en la població autòctona és d'un 4,99%. O també que tan sols el 10% dels beneficiaris de prestacions siguin treballadors extracomunitaris. La immigració, com veiem, ofereix grans oportunitats i planteja un gran repte a la societat civil il·lenca: com integrar els immigrants en condicions d'igualtat com a ciutadans de ple dret. Un repte que, per cert, ni de lluny ha sabut afrontar el Govern de les Illes Balears.

Fer política lingüística no significa fer política partidista amb el tema lingüístic

Que se'n vagi

JULIA SÁNCHEZ
SECR. COMUNICACIÓ

Les recents declaracions del director general de Política Lingüística, Miquel Melià Caules, han sobrepasat el límit de sorpresa i d'incredulitat que les seves actuacions, millor dit, les del Govern de què forma part, ens han ocasionat al llarg de la present legislatura. Durant tot el període ens han deixat molt clar, malgrat les contínues manifestacions d'estimar molt la seva llengua –“jo me l'estimo molt, molt” són paraules del president Matas– que fer avançar de manera natural i lògica l'ús social del català no era la seva intenció. D'exemples n'hi ha molts i són coneguts per un gran nombre de persones, nascudes a les illes o provinents d'altres comunitats i països que de veritat considerem que una llengua de relació comuna en una comunitat tan plural com la balear establiria un vincle profund d'identificació col·lectiva. Després d'intentar convèncer-nos que el bilingüisme no és la capacitat d'una persona d'expressar-se en dues llengües diferents, sinó que uns s'expressin en una llengua i la resta en una altra de diferent, després de la il·legalitat que suposa l'anomenat Decret de trilingüisme per fer inviable l'aplicació del Decret de mínims als centres d'ensenyament, després de la creació d'una Conselleria d'Immigració la titular de la qual es declarava apolítica i tal volta per això s'ha dedicat a potenciar el folklore i l'associacionisme clientelar, ara, en Melià

(que cap despistat el confongui amb el seu predecessor) manifesta que establir l'obligació de saber català és com ser de l'organització terrorista ETA. Deu haver perdut l'oremus?

Pot ser que no estigui acostumat a sortir al carrer per reivindicar i per això en aquests moments, amb tanta manifestació del seu partit, vegi terroristes pertot arreu. Fora bromes, que l'assumpte és greu. Comparar l'obligació d'aprendre la llengua catalana en un territori que la té com a pròpia amb ser de la ETA és, com a mínim, un despropòsit enorme.

En Caules hauria de presentar la seva dimissió immediata i demanar disculpes a la ciutadania per aquesta declaració.

Tristament, els residents il·lencs hem perdut l'oportunitat que brindava la reforma de l'Estatut d'igualar la consideració de les dues llengües oficials. Perquè, com es pot exercir el dret d'expressar-se en una determinada llengua oficial si l'interlocutor no té el deure de conèixer-la?

En nom de la llibertat i del respecte el Partit Popular condemna el col·lectiu de castellanoparlants a expressar-se només en una de les llengües oficials. El que fan és promoure el desconeixement de l'altra.

Mentrestant, als catalanoparlants se'ls impedeix expressar-se lliurement en la seva llengua quan es relacionen amb els primers.

Fa temps que vaig sentir un company de procedència estrangera que deia “saber català em fa invisible”. Jo subscriu aquesta frase i, a més, afegiria que *saber català ens fa iguals a la resta de ciutadans i ens obre les portes per avançar en la igualtat d'oportunitats.*

Facilitar i potenciar aquest coneixement hauria de ser l'objectiu de l'executiu balear, però amb la seva política lingüística el que fa és marcar la diferència i potenciar l'existència com a mínim de dos grups, dos col·lectius, que palestaran segons la llengua que facin servir l'origen i el grup social a què pertanyen.

FEDERACIONS

Treball en pràctiques

Amb drets i salaris dignes

UNITAT

Segons l'estudi realitzat per la secretaria de Joventut de CCOO i la Fundació 1r de Maig, a diferència d'altres països europeus, en l'Estat espanyol s'admet el treball en pràctiques destinat a persones amb llicenciatura universitària, això sí, sense drets i amb salaris ridículs.

El funcionament per captar becaris i becàries no és complicat: es creen fundacions que actuen com a intermediàries entre les universitats i l'empresa, i s'oferta algun tipus de títol o diploma per realitzar "pràctiques", dirigit a gent jove que busca la tan anhelada inserció laboral i a les empreses que necessiten mà d'obra a baix preu. La secretaria de Joventut de CCOO es fa una pregunta que va més enllà de la pròpia legalitat: on queda la moral en aquesta societat construïda per treballadors i treballadores quan hi ha anuncis d'aquestes fundacions cridant a les empreses a participar en els seus programes amb la màxima *Beneficis per a l'empresa: absència de la relació laboral amb l'alumne?*

Per a la Secretaria de Joventut de CCOO, el problema és molt més profund per tractar-se de pràctiques dirigides a joves amb qualificació.

Per això, la secretaria de Joventut de CCOO pressionarà perquè des de la negociació col·lectiva els convenis contemplin que siguin sempre estudiants els qui realitzin les pràctiques a les empreses a través de convenis amb universitats; que es garanteixi la seva formació; que comptin amb horaris flexibles; que estiguin sota tutela; que les funcions que els assignin no incideixin en la producció de l'empresa i, en darrer terme, que s'informi a la representació sindical de l'oferta de pràctiques o beques.

Escolarització a Eivissa

Una de cada quatre aules de primària té una ràtio de més de 25 alumnes

TONI CIREROL
F. ENSENYAMENT

Les dades d'escolarització del present curs varen ser facilitades per la delegada d'Educació d'Eivissa-Formentera el passat mes de febrer.

Davant aquesta situació, CCOO exigeix la construcció de 2 nous centres de primària a Vila, on, malgrat la superpoblació escolar, no s'ha construït cap centre escolar de primària durant els darrers 20 anys!

A Sant Antoni també es pateix un excés de matrícula, que no poden absorbir les aules dels seus 4 centres: el 30% de les classes de Primària i d'Infantil sobrepassen els 25 alumnes.

El nostre sindicat continua denunciant també la desigual distribució dels alumnes amb necessitats educatives especials entre els centres públics i concertats, donat que en la pública hi ha 209 alumnes i en els privats concertats 23. Això significa que en els col·legis públics la mitjana d'alumnes amb necessitats educatives és de 7, mentre que en els privats se situa entre 3 i 4, és a dir, la meitat. A més, la distribució per centres és arbitrària, ja que a Eivissa hi ha 9 centres, cadascú dels quals escolaritza 12 o més alumnes amb necessitats, mentre

Segons les dades oficials fetes públiques, a les Pitiüses hi ha 66 aules d'educació primària (el 24% del total) i 19 d'educació infantil (el 13% del total) on s'incompleix la normativa.

La situació és encara pitjor a Vila (ciutat d'Eivissa) on 40 aules de primària (el 44%) tenen més de 25 alumnes i a Infantil 9 en aquestes mateixes condicions (el 20%).

FOTO D'ARXIU

a la mateixa localitat n'hi ha d'altres centres amb menys de 5.

Un exemple força incomprensible, hi ha quatre col·legis públics a Vila que acullen cada un més alumnes amb necessitats educatives que la suma de tots els centres concertats.

Davant aquesta situació, CCOO considera necessària una distribució per zones i per centres més racional i equitativa d'aquest alumnat, que obligui els centres d'ensenyament privat concertat (pagats amb sous públics) a contribuir-hi, com és la seva obli-

gació segons la llei, en la mateixa proporció que l'escola pública. Igualment demanem un suport de l'Administració educativa, tant pel que fa a recursos com a les plantilles, a aquells centres que escolaritzen més alumnes amb necessitats educatives provinents de la immigració.

Sobre aquest tema, escolarització dels alumnes immigrants als centres públics i privats, la Delegada d'Educació no va donar cap tipus d'informació. És un misteri. Però nosaltres hem de dir que segons un estudi exhaustiu de la

nostra realitat educativa, reflectit en l'Anuari de l'Educació de les Illes Balears 2005, els centres públics d'Ensenyament atenen el 82'12% de l'alumnat immigrant, al temps que només el 17'88% d'aquesta població escolar està matriculada als centres privats subvencionats amb diners públics.

Això, a més d'un frau, representa una disfunció del sistema educatiu. CCOO demana que s'acabi d'una vegada amb aquesta situació amb la qual el Govern balear afavoreix l'ensenyament privat.

Acord de millora retributiva a la UIB

RAIMON BONO
F. D'ENSENYAMENT

El passat 28 de febrer CCOO va participar en la signatura de l'acord a tres bandes, entre els sindicats, la UIB i la Conselleria d'Educació, sobre complements

retributius transitoris per al professorat laboral

Des de fa alguns anys el professorat funcionari de la Universitat de les Illes Balears percep deter-

minats complements retributius, entre d'altres, d'estímul i reconeixement a la formació permanent i a la activitat investigadora. Però el professorat amb contracte laboral amb dedicació a temps complet i amb vinculació permanent (com els col·laboradors o els contractats doctors) no gaudia d'uns complements similars, la qual cosa generava una situació de discriminació.

Per això la Federació d'Ensenyament de CCOO-Illes va impulsar un acord del Consell de Govern de la UIB pel qual es creaven aquests complements també per al professorat contractat i s'establí el compromís de la Universitat de pagar-los.

Tot i això, aquest acord té validesa només durant l'any 2007. Per aquest motiu CCOO, amb la resta de sindicats amb representació a la UIB, està negociant amb la Direcció General d'Universitats i la mateixa Universitat un decret amb l'objectiu de donar estabilitat a aquests complements, que se-

ran assumits pel Govern Balear a càrrec dels seus pressupostos. La publicació del decret està prevista en aquesta legislatura.

En definitiva, es tracta d'una bona notícia per al professorat contractat, en la línia de la nostra acció sindical encaminada a lluitar contra la discriminació i la precarització laboral.

Per altra banda, en les eleccions sindicals, CCOO ha aconseguit augmentar la seva representació, passant de 4 a 5 delegats. Ara tenim representació tant a les Juntes de Personal Docent (PDI) com d'Administració i Serveis (PAS). També estarem presents al Comitè d'Empresa, òrgan de representació del personal contractat.

Des de la Federació d'Ensenyament acollim aquests resultats amb una moderada satisfacció pel nostre creixement. La presència a tots els àmbits de representació sindical a la UIB significa una base sòlida per al nostre treball en defensa dels drets dels treballadors.

FEDERACIONS

Mobilització de sanitaris per la negociació de les condicions de treball i formació

Volem cuidar-te. Cuida'ns

UNITAT

Estudiants de Medicina de tot Espanya, metges interns residents, convocats per CCOO i CESH, es concentraren davant el Ministeri de Sanitat per la negociació de les condicions laborals i de formació. A Palma la concentració va ser davant Son Dureta. Com a resposta a les mobilitzacions, s'ha arribat a un acord entre el col·lectiu d'afectats i la ministra de Sanitat, Elena Salgado, pel qual els MIR lliuraran després de les guàrdies de 24 hores.

Els participants varen enarborar dos lemes amb el desig de trobar la complicitat dels ciutadans: «Volem cuidar-te. Cuida'ns», i el ja conegut «Port 32 hores treballant. T'oper?».

Al final de la concentració varen llegir un manifest en què exigien negociar les demandes actuals dels MIR, que es refereixen a dos reials decrets, el primer, el RD sobre condicions laborals del personal en formació, impugnat per CCOO i CESH i admès pel Tribunal Suprem. Sobre aquest RD, CCOO exigeix que s'asseguri el dret a 24h de descans ininterromput després d'una jornada de 24h de treball, sense excepcions; que es limiti el nombre d'hores mensuals d'atenció continuada («guàrdies») a 99h mensuals, i que s'especifiqui que el còmput de la jornada mitjana setmanal (58-56-48h) es farà de forma trimestral. A més, es pretén que la remuneració del salari base (equivalent a l'assignada al personal estatutari en funció del títol exigut per exercir la seva feina) es faci íntegra des del moment de la publicació del Reial Decret i no en terminis. També es vol establir uns criteris mínims per fixar el

complement d'atenció continuada: percentualment respecte al personal estatutari (50/60/70/80/85 %) segons l'any de residència, i sempre per sobre de 10 l'hora. En darrer terme, els sindicats demanen que es remuneri específicament l'exclusivitat laboral i formativa, que s'obligui al centre de treball d'establir un assegurança de responsabilitat civil, i que s'adeqüin, de debò, les condicions laborals en casos d'embaràs, maternitat/paternitat i incapacitats.

El segon, el Projecte de RD sobre formació en especialitats en Ciències de la Salut, que desenvolupa com serà la formació dels nostres futurs especialistes, i que ha de ser aprovat sobre una base de treball i consens sòlids, que garanteixi una formació d'especialitat adequada i continuada per assegurar la professionalitat en el present i en el futur i que permeti una atenció sanitària pública i universal de la màxima qualitat. La concentració a diferents ciutats, com ara Palma, convocada per CCOO i altres entitats i associacions, reivindicava tant la renegociació del RD sobre les condicions laborals del personal

sanitari en formació, com la negociació amb el Ministeri de Sanitat del Projecte que regularà les especialitats de Ciències de la Salut.

Per a CCOO, en declaracions efectuades per Elvira Díaz, responsable estatal d'Organització de la Federació de Sanitat, i per Manel García Beneyto, secretari de la Federació a les illes, «la història de les condicions laborals del personal sanitari en formació és nefasta. Si bé la formació MIR que es dona a Espanya és de les més reconegudes a nivell europeu per la seva qualitat, aquests professionals en període de formació no tenen, entre altres mancances, unes retribucions mínimes comunes a tot l'Estat espanyol», han afirmat. Per a Manel García Beneyto, «la descentralització del sistema sanitari públic ha causat enormes greuges retributius entre metges en formació, perquè entre una comunitat autònoma i una altra pot haver-hi diferències del 50% en els salaris».

En aquest sentit, CCOO seguirà insistint perquè es recullin propostes com ara la garantia en la qualitat de la formació i mantenir la cohesió del Sistema Nacional de Salut. CCOO sol·licita regular la composició de les comissions de docència, regular la figura del cap d'estudis i la figura del tutor, i l'avaluació de la residència, així com crear l'especialitat de medicina d'urgències i emergències.

Itinerari integral per a la inserció laboral de dones en situació de desocupació, en risc d'exclusió social

Una aposta per la igualtat

FRANCESC MELLADO
COORD. S. ORIENTACIÓ
CCOO-ILLES

Amb la revisió de les dades que figuren en l'Enquesta de Població Activa del 2006, podem afirmar que la situació actual de la dona dista d'aconseguir una plena igualtat en el terreny laboral. Per no excedir-nos en dades, només apuntarem els tres indicadors d'ocupació més comuns, per veure de quina manera es mantenen aquestes desigualtats: les diferències percentuals entre homes i dones pel que fa a taxes d'activitat, ocupació i atur, a les illes Balears, són del 19,29 % en la primera, del 20,02 % en la segona i del 3,38 per cent en l'última. Això demostra clarament com persisteix la desigualtat.

El nostre sindicat, conscient d'aquesta situació, ja es va marcar com a objectiu en el 8è Congrés treballar per la igualtat de tracte en l'ocupació i combatre la discriminació laboral. En les seves resolucions manifesta clarament que: «... per resoldre els problemes generals del mercat laboral a Espanya i per aconseguir els objectius europeus, és imprescindible resoldre la situació específica de la desigualtat laboral de les dones i fer real la igualtat de tracte i d'oportunitats, perquè és aquí on es concentra el major problema».

La Secretaria d'Ocupació i Formació gestiona des de novembre del 2005, a través del Servei d'Orientació Laboral, un itinerari integral per a la inserció laboral de dones en situació de desocupació, en risc d'exclusió social. Aquest servei, integrat a la xarxa d'orientació laboral del SOIB,

compta amb actuacions específiques d'orientació laboral (accions que pretenen aportar una informació més concreta sobre temes relacionats amb la situació del mercat laboral, legislació, recursos, etc.; desenvolupar aspectes personals que facilitin la incorporació al treball i, al mateix temps, dotar d'habilitats en el maneig de les eines necessàries per accedir al mercat laboral) complementades amb accions formatives la finalitat de les quals és contribuir a millorar l'ocupabilitat.

La formació s'orienta a proporcionar una qualificació relacionada amb les ocupacions més sol·licitades pel mercat laboral, per facilitar una ràpida incorporació al mercat laboral i dissenyar un perfil professional.

Per a aquesta comesa, el Servei d'Orientació compta amb personal tecnicoprofessional qualificat i amb experiència suficient per donar respostes a les demandes del projecte que és exclusiu per a dones en situació de desocupació. Les dones interessades han d'estar inscrites com a demandants d'ocupació.

Per concloure, volem afirmar que la nostra aposta és la igualtat entre gèneres. Som conscients que la igualtat, entesa des de la seva més àmplia generalitat, és un objectiu ambiciós, però al mateix temps irrenunciable per a la cultura d'un sindicat com el nostre, perquè implica no sols un canvi de conductes sinó també un canvi de mentalitat. La igualtat laboral és un dels aspectes més transcendents per poder generar aquest canvi. És la nostra aposta i per això estam al vostre servei.

DARRERA

BREUS

ENHORABONA

Els nostres amics Agustina Canosa i Luis Andrés varen casar-se el passat 30 d'abril, una cerimònia entranyable oficiada per Albert Aguilera, regidor de Sencelles i company de tots nosaltres des de fa anys.

Tots i totes gaudiren a la festa sorpresa que organitzaren a la seu de CCOO. Molts d'anys amics!

El Tribunal Constitucional declara nul el decretà Aznar (RDL 5/2002)

Divendres 30 de març va fer-se pública la sentència del Tribunal Constitucional de 28 de març per la qual, en resolució dels recursos d'inconstitucionalitat interposats per la Junta de Andalusia i per cinquanta diputats dels Grups Parlamentaris Socialista, Federal d'Esquerra Unida i Mixt del Congrés dels Diputats, contra el Real Decreto-Ley 5/2002, es declara la nul·litat del citat RDL.

Comentari:

Hem de congratular-nos per aquesta sentència contra "el decretazo Aznar" que motivà una de les vagues generals més importants pel nombre de participants i que CCOO abanderà. Sentència condemnatòria a la que cal sumar la famosa d'en U.R.D.A.C.I.

Hem de sentir-nos satisfets per una sentència transcendent per al diàleg social, un nou argument que reforça la importància del diàleg i la concertació en tot allò referent a la regulació del mercat de treball, a més de ser una advertència de futurs intents de menysprear els agents socials. El tribunal Constitucional ha deixat clar l'inadmissible de reformes laborals per decret i tràmit d'urgència.

Us recordam que Jaume Matas, com a ministre de Medi Ambient, formava part del Consell de Ministres que acordà, entre d'altres mesures, la retallada de drets del col·lectiu de treballadors fixos discontinus.

Punt d'informació i orientació per a persones ocupades

- Vols qualificar-te i no saps per on començar?
- Vols conèixer l'oferta formativa per a treballadors/es existent a la nostra comunitat autònoma?
- Necessites informació per poder prendre decisions sobre la formació que et pot interessar?
- Desconeixes quins són els teus drets en matèria de formació per a l'ocupació?
- Vols accedir a una formació que realment et qualifiqui i et serveixi en un futur per poder promocionar i mantenir-te en el teu lloc de treball?

Si has contestat afirmativament a alguna d'aquestes preguntes, vine a veure'ns o posa't en contacte amb nosaltres:

Francesc de Borja Moll, 3.
07003 Palma
Plaça August Miranda, s/n.
07701 Maó
Bartomeu Vicenç Ramon, 33, 2n pis. 07800 Eivissa

www.ib.ccoo.es
Tel. gratuït: 900 70 10 82
ccooneix@ib.ccoo.es

DISSABTE DIA 5 DE MAIG, PLAÇA MAJOR DE PALMA, A LES 18 HORES PER LA LLENGUA, LA CULTURA I EL PAÍS, HI HEM DE SER TOTS

La nostra llengua i la nostra cultura, estan en perill. Cal més que mai la mobilització de tots els mallorquins i mallorquines, venguin d'on venguin, per demanar a les institucions públiques que compleixin amb les seves obligacions. Cal que el mateix poble que ha sortit al carrer en el passat per reivindicar que som comunitat històrica i per demanar un decret de mínims ho torni a fer ara. La dignitat de ser qui som ens reclama novament una acció clara i rotunda.

És el moment de fer un sus per Mallorca

Perquè estimam la nostra llengua demanam la derogació del Decret

Fiol, que representa un atac a la normalitat del català a l'ensenyament.

Perquè estimam la nostra llengua reclamam el compliment íntegre de la Llei de Normalització Lingüística. Reclamam a les institucions que rectifiquin les mesures preses contra l'idioma propi i que retornin al consens en matèria de llengua i de cultura.

Perquè estimam Mallorca demanam a les institucions que promoguin una autèntica política de gestió de la diversitat, que parteixi de la promoció de la nostra llengua com a vehicle d'entrada i estada en la societat mallorquina. La plena integració lingüística és un requisit per aconseguir una societat més justa i cohesionada.

